

Da Egil blev tolv, var han så stærk og stor, at han overgik de fleste mænd. Sammen med Tord, der var tyve, spillede han bold imod Skallagrim. Faderen var til sidst så udmattet, at han var ved at tabe. Men da solen gik ned genvandt han sin kraft. Og mere end det. Han gik bersærk, han løftede Tord, kastede ham mod jorden og knuste alle knogler i ham, så han var død på stedet. Det samme ville være overgået Egil, hvis ikke en trælkvinde, der havde passet ham som lille, var kommet ham til hjælp. Hun hed Torgerd Brak og var selv stærk og desuden troldkyndig. Hun skreg til Skallagrim: „Går du da helt fra forstanden mod din egen søn!” Han slap taget i Egil og satte efter Torgerd. De nåede helt ud på Digranæs. Her sprang hun i vandet fra klippen, men Skallagrim ramte hende mellem skuldrene med en kampe-sten, så hun ikke dukkede op igen. Dette sted fik siden navn efter hende og kom til at hedde Brakasund.

Egil var ude af selv af raseri. Han kom ikke ind til aftenmaden, men gik hen til ildhuset og dræbte Skallagrims forvalter, en mand som hans far holdt

meget af. Det var ikke mange ord, far og søn vekslede med hinanden den vinter.

Men Egil var sin fars søn. De var begge af usædvanlig højde og styrke, grimme at se på, sorthårede, tunge, de havde et rasende væsen og var umedgørlige og rethaveriske, ikke så lidt kloge, og begge havde de store anlæg for at digte. De havde ikke deres væsen fra fremmede, for Skallagrims far var på samme måde. Hans navn var Kvældulf eller aftenulv, for han gik altid tidligt i seng. Kvældulfs morbror hed Halbjørn Halvtrold. Og der var også noget troldeagtigt ved Kvældulf. Man sagde, at han kunne skifte ham. Hans råd var kloge, og han besad ligeledes den poetiske åre, der nedarvedes i slægten.

Det sorte og det skæbnetunge gik således videre fra Kvældulf gennem Skallagrim til Egil. Men i slægten trivedes der også folk af en helt modsat natur. De var lyse og milde og nedstammede fra Kvældulfs kone Solbjørg. Hun var usædvanlig dygtig og dejlig. Sønnen Torolf lignede hende. Han var en rask, munter og

ivrig ung mand, som alle holdt af, og som på enhver måde var Skallagrim's modstykke.

Skallagrim og hans kone fik mange børn, men alle var de døde. Den første, der holdt sig i live, var Torolf, der blev navngivet efter sin farbror, fordi han havde hans smukke udseende og lyse sind.

SKALLAGRIMS LANDNAM

En snes år før Egil blev født, var Skallagrim udvandret til Island, fordi Harald Hårfager med hård hånd begyndte at underlægge sig Norge. Harald havde aflagt det løfte, at han ikke ville lade sit hår kæmme, før hele landet var på hans hænder. Fylke efter fylke blev tvunget i knæ og lagt ind under kronen. Kongen tvang stor-bønderne i sin tjeneste eller tvang dem til at rejse bort, hvis de ikke ville lemlæstes.

Harald sendte også bud til Kvældulf, men han afslog at træde i kongens tjeneste. Han var for

gammel, sagde han. Skallagrim ville heller ikke tjene kongen, men blive hos sin far, som han anså for at være sin rette herre. For at undgå kongens vrede tilbød Kvældulf at sende sin lyse søn Torolf, når han kom tilbage fra rejse, selv om han forudså, at hans slægt aldrig ville høste andet end død og ulykke af forbindelsen med kongen.